

Arrest

nr. 192 821 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 2 mei 2017 houdende het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onontvankelijk verklaard, om de volgende redenen:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.11.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.03.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

1.2. Op 2 mei 2017 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

[...]

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 24/08/2016

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene zou geen familie hebben in België. Zijn kinderen zouden allen nog in Pakistan verblijven. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent dus een mogelijke hereniging van de betrokkene met zijn kinderen. Bij zijn arrestatie op 02/05/2017 werd ook een ander Pakistaanse onderdaan aangetroffen, H.S. (OV...). Ze zouden geen familie zijn van elkaar en leggen aan de politie geen verklaringen af over welke relatie ze dan precies zouden hebben. Ook H. S. is illegaal. Ze kunnen dus samen terugkeren naar hun land van herkomst indien ze dat wensen. Van een schending van artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

Betrokkene diende op 12/11/2016 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 08/03/2017. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 02/05/2017.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Pakistan is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. De adviserende arts van DVZ stelde ook vast dat betrokkene in staat is om te reizen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 24/08/2016.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig verblijfsdocument. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan hem onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 18/09/2015 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 19/07/2016. Hij kreeg een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 13qq van 19/108/2016). Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing, de RW verwierp echter dit beroep op 03/11/2016. Hij kreeg nog uitstel tot 01/12/2016 om het land te verlaten.

Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een

behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij hem verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 12/11/2016 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 08/03/2017. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 02/05/2017.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Pakistan is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. De adviserende arts van DVZ stelde ook vast dat betrokkene in staat is om te reizen.

Betrokkene zou geen familie hebben in België. Zijn kinderen zouden allen nog in Pakistan verblijven. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent dus een mogelijke hereniging van de betrokkene met zijn kinderen. Bij zijn arrestatie op 02/05/2017 werd ook een ander Pakistaanse onderdaan aangetroffen, H. S. (OV...). Ze zouden geen familie zijn van elkaar en leggen aan de politie geen verklaringen af over welke relatie ze dan precies zouden hebben. Ook H. S. is illegaal. Ze kunnen dus samen terugkeren naar hun land van herkomst indien ze dat wensen. Van een schending van artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 24/08/2016

RELATIE/ famelleie /vrienden) Betrokkene zou geen familie hebben in België. Zijn kinderen zouden allen nog in Pakistan verblijven. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent dus een mogelijke hereniging van de betrokkene met zijn kinderen. Bij zijn arrestatie op 02/05/2017 werd ook een ander Pakistaanse onderdaan aangetroffen, H. S. (OV...). Ze zouden geen familie zijn van elkaar en leggen aan de politie geen verklaringen af over welke relatie ze dan precies zouden hebben. Ook H. S. is illegaal. Ze kunnen dus samen terugkeren naar hun land van herkomst indien ze dat wensen. Van een schending van artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

(9 ter) Betrokkene diende op 12/11/2016 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 08/03/2017. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 02/05/2017.”

1.3. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker ook een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer:

[...]

nationaliteit: Pakistan

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 24/08/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene diende een asielaanvraag in en vroeg ook een regularisatie aan op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene diende op 12/11/2016 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 08/03/2017. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 02/05/2017.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Pakistan is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij is van oordeel dat er geen samenhang is tussen de verschillende aangevochten beslissingen, om de volgende redenen:

"De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeker niet aantoont in welke mate er verknochtheid zou bestaan tussen de beide bestreden beslissingen. De verwerende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissingen geen samenhang vertonen daar zij genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond en op een verschillende datum.

Door middel van de eerste bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, terwijl de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat werd opgelegd bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de derde bestreden beslissing een inreisverbod van 2 jaar, conform artikel 74/11, §1-2° van de vreemdelingenwet.

Daarnaast wordt er geen middel ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tegen het inreisverbod.

De bijlagen 13septies en 13sexies maken derhalve afzonderlijke beslissingen uit, die rusten op een afzonderlijke rechtsgrond en afzonderlijk kunnen worden getroffen.

Bijgevolg, is het schorsings- en annulatieberoep ingesteld tegen bijlagen 13septies en 13sexies, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk."

2.2. Verzoeker doet ter zake het volgende gelden:

"Tevens is er samenhang tussen de drie bestreden beslissingen. Vooreerst worden ze allen op dezelfde dag betekend aan verzoekende partij. Bovendien wordt in de 2 bijlagen uitdrukkelijk verwezen naar de onontvankelijkheidsbeslissing ingevolge de 9ter aanvraag en wordt deze procedure en de beslissing 9ter zelfs aangehaald om de bijlage 13sexies en de bijlage 13septies te motiveren.

Alle argumenten die tegen de beslissing 9ter kunnen worden ingeroepen, kunnen bijgevolg eveneens tegen de bijlagen worden ingeroepen.

Bovendien indien de beslissing 9ter wordt vernietigd, wordt deze uit het rechtsverkeer gehaald en dient te worden vastgesteld dat de bijlagen niet correct werden gemotiveerd, daar deze dan verwijzen naar een beslissing die niet bestaat.

De schorsing of de nietigheid van de onontvankelijkheidsbeslissing ingevolge de 9ter aanvraag heeft bijgevolg ook de schorsing of de nietigheid van de bijlage 13septies en de bijlage 13sexies tot gevolg.

De samenhang staat bijgevolg vast."

2.3. De Raad is van oordeel dat er voldoende samenhang bestaat tussen de verschillende bestreden beslissingen, mede gelet op de motivering in de tweede en derde bestreden beslissing, zoals verzoeker zelf al aangeeft. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 62 en 9ter van de Vreemdelingenwet, en in het bijzonder artikel 9ter, §3, 4° en artikel 9ter, §1, 1° en 5°, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de verplichting om de beslissing afdoende te motiveren, van de verplichting rekening te houden et alle elementen van het dossier, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

2.1.

De bestreden beslissing betreffende de verblijfsaanvraag om medische redenen acht de stelling "dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk" voldoende.

De bestreden beslissing baseert zich op artikel 9ter §3, 4° van de wet van 15 december 1980 en verwijst naar het advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer van 03.03.2017, waaruit zou blijken dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid die aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

2.2. Het attest van 27.09.2016

De arts-adviseur en de bestreden beslissingen hebben geen rekening gehouden met de volledige inhoud van het standaard medisch attest van 27.09.2016 die werd overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het medisch attest vermeldt duidelijk dat het reizen momenteel uitgesloten is.

Ook in de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd dit aangehaald:

"Een terugkeer naar Pakistan is uit te sluiten. Verzoekende partij mag immers niet reizen. Bovendien stelt verzoekende partij dat de algemene medische gezondheidszorg er zeer slecht aan toe is."

(eigen accentuering)

Noch het advies noch de beslissing 9ter noch de bijlagen 13septies en 13exies motiveren hieromtrent.

In een arrest van Uw Raad nummer 85.968 van 21 augustus 2012 werd geoordeeld:

“2.6. Eén van de kernargumenten van verzoekster is dat de bestreden beslissing niets vermeldt omtrent de mogelijkheid tot reizen en dat het advies van de arts-adviseur hieromtrent niet afdoende is gemotiveerd. De arts-adviseur beperkt zich, aldus verzoekster, tot de stelling: 'Betrokkene is psychiatrisch belast maar de aandoening verhindert haar niet te reizen' Verzoekster stelt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat in het advies van de arts-adviseur niet wordt geantwoord op het argument betreffende het zeer ernstig risico op zelfmoord bij terugkeer naar omstandigheden die het trauma hebben veroorzaakt. Er wordt evenwel niet verduidelijkt waarom de arts-adviseur, van wie niet betwist wordt dat deze zelf geen psychiater is, op dit punt afwijkt van de medische attesten die opgesteld zijn door psychiaters, geneesheer-specialisten. Ook in haar nota met opmerkingen neemt de verwerende partij hieromtrent geen standpunt in.

[...]

2.8. Er werd nagelaten afdoende te motiveren aangaande de voorliggende gegevens inzake de onmogelijkheid van verzoekster om te reizen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij haar formele motiveringsplicht heeft geschonden nu noch de bestreden beslissing noch het advies van de arts-adviseur verduidelijkt waarom wordt afgeweken van essentiële argumenten in de voorliggende medische attesten.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.”

De leerstellingen van voornoemd arrest zijn ook van toepassing op huidig dossier gezien de bestreden beslissingen, noch het advies van de arts-adviseur rekening hebben gehouden met de medische tegenindicatie om te reizen, noch de moeite hebben gedaan om deze te gaan weerleggen.

Ook gaat noch het advies noch de bestreden beslissingen verder in op de gevolgen die in het medisch attest van 27.06.2019 staan vermeld indien de behandeling wordt stopgezet.

Het advies stelt enkel dat de behandeling symptomatisch is en niet essentieel, doch wat gebeurt er als de behandeling wordt stopgezet.

Is de inhoud van het standaard medisch certificaat op het punt van de gevolgen bij stopzetting van de behandeling correct of niet? En indien, niet, waarom niet? Wat zijn dan de gevolgen volgens de arts-adviseur?

De arts-adviseur zegt hieromtrent niets, zwijgt er zelfs over in alle talen, terwijl dit attest toch belangrijke informatie bevat die door de arts-adviseur diende beoordeeld te worden.

Deze heeft daar geen rekening mee gehouden en heeft zelfs niet gemotiveerd waarom niet.

Het middel is ernstig en geschonden.

2.3. Het attest van 11.08.2016

Ook heeft de arts-adviseur en de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met de volledige inhoud van het attest van 11.08.2016 die werd overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De inhoud van het attest strookt niet met de vaststellingen van de arts-adviseur.

Daar waar de arts-adviseur stelt dat de behandeling enkel symptomatisch is wat betreft de degeneratieve pathologie ter hoogte van beide knieën, stelt het medisch attest van 11.08.2016 dat een chirurgische ingreep noodzakelijk is.

Hieromtrent wordt niets gelezen in het advies noch in de bestreden beslissingen.

Er wordt niet beoordeeld of deze voorgestelde chirurgische ingreep noodzakelijk is, zoals de behandelende arts stelt en welke de redenen zijn om tot een ander oordeel te komen. Hetzelfde blijkt met betrekking tot het standpunt van de arts-adviseur dat een chirurgische ingreep noodzakelijk is aan zijn oor.

Hieromtrent wordt enkel gesteld in het advies dat de doofheid door een chirurgische ingreep niet hersteld kan worden, doch verzoekende partij leest niet in het attest dat de chirurgische ingreep noodzakelijk is om de doofheid te herstellen.

Het middel is ernstig en geschonden.

2.4. Symptomen

Voorzover wordt aangenomen dat enkel de symptomen zouden worden behandeld, heeft verzoekende partij het volgende standpunt.

Het advies vermeldt dat enkel de symptomen worden behandeld wegens degeneratieve pathologie ter hoogte van beide knieën.

De arts-adviseur motiveert evenwel niet over:

- *de gevolgen van een stopetting van de behandeling,*
- *de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in zijn land van herkomst,*
- *de ernst van de symptomen.*

Verzoekende partij is van oordeel dat symptomen ook ernstig kunnen zijn en dat een behandeling van deze symptomen essentieel is.

Het staat nergens in de wet vermeld dat de medische behandeling van symptomen niet vallen onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het staat nergens in de wet vermeld dat de behandeling van symptomen niet essentieel zou zijn.

Het staat nergens in de wet vermeld dat symptomen niet ernstig kunnen zijn in de zin van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Door te oordelen dat de behandeling symptomatisch is en dus zeker niet essentieel, schendt de arts-adviseur en bijgevolg ook verwerende partij het middel.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.5. "Leven of fysieke integriteit"

Wanneer het advies van de arts-adviseur erop wordt nagelezen, blijkt duidelijk dat hij van mening is dat de ernst in de zin van artikel 9ter Vreemdelingenwet slechts aanwezig is als er een bedreiging is voor het leven of de fysieke integriteit, quod non.

De arts-adviseur stelt immers uitdrukkelijk in zijn advies:

"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 27/09/2016 en de medische stukken d.d. 11/08/2016 - 08/03/2016 - 16/02/2016 - 02/12/2005 blijkt dat:

- 1) Betrokkene een tandheelkundige ingreep heeft ondergaan, zonder complicaties en zonder verdere gevolgen voor zijn leven of fysieke integriteit*
- 2) Betrokkene een functionele doofheid heeft ten gevolge van geperforeerde trommelvlieszen (op kinderleeftijd opgelopen), die chirurgisch niet hersteld kunnen worden en geen bedreiging vormen voor zijn leven of de fysieke integriteit*
- 3) De behandelende arts een orthopedisch onderzoek voorstelt, wegens degeneratieve pathologie ter hoogte van beide knieën. Op betrokkene zijn leeftijd is het normaal da er slijtage vastgesteld wordt op o.a. de kniegewrichten. De behandeling is op dit moment symptomatisch en dus zeker niet essentieel. "*

(eigen accentuering)

Ingevolge artikel 9ter Vreemdelingenwet is er een ernstig humanitair risico als de medische toestand of ziekte:

- een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of*
- een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het gewoonlijk verblijf.*

De ambtenaar-geneesheer kan de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf niet zomaar volledig verbinden aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en volgens de arts-adviseur dus aan de vereiste drempel.

Het middel is ernstig en gegrond.

2.6. Onduidelijk advies

De arts-adviseur erkent blijkbaar toch de aandoening.

De arts-adviseur stelt evenwel dat de behandeling niet essentieel is. Wat wil dit zeggen? Is de medicatie dan overbodig? Nee, dat zegt de arts-adviseur niet. Is de medicatie dan wel noodzakelijk of nodig of nuttig? Dit wordt niet ontkend door de arts-adviseur.

Hieromtrent is onvoldoende gemotiveerd door de arts-adviseur en is zijn standpunt voor interpretatie vatbaar, terwijl dit niet de bedoeling kan en mag zijn bij een aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij heeft de indruk dat de arts-adviseur erkent dat de behandeling vereist is, gezien deze niet stelt dat deze overbodig is.

Verzoekende partij zou durven insinueren dat de arts-adviseur tot zijn advies komt om alzo te vermijden dat hij in zijn advies verder moet gaan uitweiden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij.

De bestreden beslissingen moeten worden geschorst en vernietigd, gezien de kennelijke inadequate motivering, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij en de arts-adviseur hun motiveringsplicht, hun zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel hebben geschonden.

Het enige middel is ernstig en geschonden."

3.2. De verwerende partij repliceert hierop als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts-adviseur in zijn medisch advies alle door verzoeker bijgebrachte medische attesten onderzocht en besproken heeft.

Waar hij stelt dat een chirurgische ingreep aan zijn oor noodzakelijk is, toont hij niet met een begin van bewijs aan dat dit een verbetering van zijn doofheid tot gevolg zou kunnen hebben. Hij beperkt zich hieromtrent tot een louter hypothetisch betoog.

Waar hij verwijst naar het attest van 11.08.2016 dient te worden opgemerkt dat dit attest werd opgesteld door Dr. F. A. op verklaringen van verzoeker. Er blijkt nergens uit dit attest dat de arts verzoeker zou onderzocht hebben en tot de vaststelling zijn gekomen dat verzoeker chirurgische ingrepen aan zijn knieën en linkeroor dient te ondergaan.

Waar verzoeker stelt dat er niet wordt gemotiveerd over de gevolgen van stopzetting van de behandeling, de ernst van de symptomen en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst dient te worden opgemerkt dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat de beschreven aandoeningen, zelfs onbehandeld, geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of zouden aanleiding kunnen geven tot een mensonwaardige behandeling. Het is dus niet vereist dat de arts-adviseur zich nog uitspreekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De arts-adviseur is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Hij gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de arts-adviseur oordeelde dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt gelet op de informatie waarover hij beschikt geen behandeling lijken te behoeven. Aldus dient de arts-adviseur geenszins te onderzoeken of de aandoeningen een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard "4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van diezelfde wet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Deze bepaling houdt dus verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS,

nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De eerste bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 maart 2017. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN).

Het wordt niet betwist dat verzoeker kennis heeft van het advies van de ambtenaar-geneesheer, en al evenmin dat het wordt bijgetreden door de verwerende partij in de bestreden beslissing. De vraag die zich derhalve stelt is of dit advies deugdelijk is, in het licht van de gehanteerde wetsbepalingen. Het advies luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.11.2016.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 27/09/2016 en de medische stukken d.d. 11/08/2016 - 08/03/2016 - 16/02/2016 - 02/12/2015 dat:

- 1) betrokkene een tandheelkundige ingreep heeft ondergaan, zonder complicaties en zonder verdere gevolgen voor zijn leven of fysieke integriteit*
- 2) betrokkene een functionele doofheid heeft ten gevolge van geperforeerde trommelvlieszen (op kinderleeftijd opgelopen), die chirurgisch niet hersteld kunnen worden en geen bedreiging vormen voor zijn leven of fysieke integriteit*
- 3) de behandelende arts een orthopedisch onderzoek voorstelt, wegens degeneratieve pathologie ter hoogte van beide knieën. Op betrokkene zijn leeftijd is het normaal dat er slijtage vastgesteld wordt op o.a. de kniegewrichten. De behandeling is op dit moment symptomatisch en dus zeker niet essentieel.*

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”

Verzoeker voelt zich onder meer gegriefd over de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling voor de pathologie aan zijn knieën symptomatisch is en zeker niet essentieel. Hij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer niet motiveert over de stopzetting van de behandeling, en al evenmin over de ernst van de symptomen en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. Hij stelt dat symptomen ook ernstig kunnen zijn en dat in dat geval een behandeling essentieel is. Bovendien, zo gaat hij verder, staat niet in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de

medische behandeling van symptomen niet valt onder deze bepaling. Voorts betoogt verzoeker dat het advies op dat vlak onduidelijk is: de ambtenaar-geneesheer erkent de aandoening, en zegt niet dat de medicatie overbodig is, ontkent ook niet dat ze noodzakelijk of nodig of nuttig is. Hieromtrent is dus onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aldus verzoeker.

De door verzoeker geviseerde passus uit het advies van de ambtenaar-geneesheer is de volgende:

“[...] de behandelende arts een orthopedisch onderzoek voorstelt, wegens degeneratieve pathologie ter hoogte van beide knieën. Op betrokkene zijn leeftijd is het normaal dat er slijtage vastgesteld wordt op o.a. de kniegewrichten. De behandeling is op dit moment symptomatisch en dus zeker niet essentieel.”

In het standaard medisch getuigschrift dat verzoeker bij zijn aanvraag had gevoegd wordt melding gemaakt van een medicamenteuze behandeling. Zoals verzoeker terecht doet gelden, ontkent de ambtenaar-geneesheer dit niet, noch geeft zij aan van oordeel te zijn dat geen medicamenteuze behandeling nodig is. De verwerende partij doet in haar nota dan wel gelden dat “*de arts-adviseur oordeelde dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt gelet op de informatie waarover hij beschikt geen behandeling lijken te behoeven*”, maar deze lezing vindt geen steun in het advies voor zover het betrekking heeft op de aandoening aan de kniegewrichten. Voorts wordt evenmin aangegeven dat het om een banale aandoening gaat. Het gestelde in het advies dat het gaat om normale slijtage gezien verzoekers leeftijd volstaat niet om dat zonder meer aan te nemen, temeer nu de Raad niet de bevoegdheid heeft om in de plaats van de geneesheer een medische beoordeling te maken. Het standpunt van de ambtenaar-geneesheer ter zake kan niet anders worden gelezen alsdat zij van oordeel is dat de nood aan behandeling van de symptomen van een aandoening –welke dan ook en ongeacht in welke vorm en ernst zij zich manifesteren- niet relevant is in het kader van de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl luidens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf kan worden verleend wanneer er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft. Aangezien geenszins kan worden uitgesloten dat het niet kunnen verderzetten van de behandeling van de symptomen van een aandoening de betrokkene in een onmenselijke of vernederende situatie brengt, is de Raad samen met verzoeker van oordeel dat ter zake niet deugdelijk werd gemotiveerd in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de besproken mate gegrond. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

3.4.1. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, doet verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat in deze beslissingen uitdrukkelijk wordt verwezen naar de onontvankelijkheidsbeslissing, zodat een vernietiging van deze laatst vermelde beslissing met zich meebrengt dat zowel de bijlage 13septies als de bijlage 13sexies niet correct zijn gemotiveerd hetgeen de vernietiging van de beide bijlagen met zich brengt.

3.4.2. Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoekers ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd, temeer nu, zoals verzoeker terecht stelt, de verwijzing naar de medische regularisatieaanvraag en de daaropvolgende beslissing een substantieel deel uitmaakt van de motieven van dit bevel.

3.4.3. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In het bestreden inreisverbod wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 02.05.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Nu hierboven werd vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd, kan het inreisverbod niet langer staande blijven, ongeacht of het destijds al dan niet rechtsgeldig opgelegd werd, niet in het minst omdat ook in het inreisverbod omstandig werd gemotiveerd over de aanvraag tot medische regularisatie en de beslissing die daarover werd genomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 2 mei 2017 houdende het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS